

under Forhold, altsaa formodentlig i Januar Maaned, i samme Djeblig maatte det staa fuldstændigt klart for den paagældende Minister, at Kontoen maatte blive meget betydelig overstreden, og da Tillægsbevillingsloven var til Behandling i Rigsdagen, havde det været den letteste og naturligste Sag, om Ministeren havde faaet Posten opført paa Tillægsbevillingsloven i Anledning af den Beslutning, der var fattet om, at det nu skulde være „Absalon“ og ikke „Bildanden“, der skulde gøre Arbejdet derovre. Nej, man siger, lad det drive over, lad Statsrevisorerne gøre deres Bemærkninger og Rigsdagen tage sin Beslutning bagefter, og lad os saa se, om den vil tiltale os eller ikke. — Den næste Post angaar Advokaternes Ekstrakter. Der er ogsaa meget betydelig Overstridelse, som utvivlsomt har været klar for den paagældende Administrationsgren, inden Behandlingen af Tillægsbevillingsloven var saa vidt fremskredet i Rigsdagen, at Overstridelsen maatte kunne tages med. Det er næsten det dobbelte, der er brugt mod, hvad der er bevilget. Allerede i Oktober maatte det kunne ses, at den kalkulerede Sum ikke vilde slaa til, og hvad var saa mere naturligt og rimeligt end det, at man kom til Rigsdagen og sagde: Denne Konto maa virkelig forhøjes; de 10,000 Kr. ere brugte, og vi have endnu 5—6 Maanedes af Finansaaret tilbage. Jeg erkender, at det er et af de Tilfælde hvor man ikke kan gaa stærkt i Rette med Administrationen, for det beror jo paa, om Administrationen har haft Anledning til at vide, at der paa et saa tidligt Tidspunkt af Finansaaret fandtes Overstridelser. — Den næste af disse Konti findes omtalt i Betænkningen Tillæg B. Sp. 75 ff. Den skal jeg ikke opholde mig ved, idet jeg dog skal gøre den Bemærkning, at min Mindretalsbemærkning maatte beror paa en Misforstaaelse. Jeg tror, at Statsrevisorerens Bemærkninger ere rigtige i og for sig, men hele Spørgsmaalet drejer sig om, hvorvidt denne Konto paa, saa vidt jeg kan se, 10,100 Kr. skal anses som et Maksimum eller som en kalkulatorisk Bevilling. Hvis man mener som Statsrevisorerne, at det var et Maksimum som ikke burde overstrides, saa burde man naturligvis have søgt Bevilling paa Tillægsbevillingsloven. Jeg tilstaar, at jeg

er ude af Stand til at bedømme, hvor vidt det er det ene eller det andet; men jeg gentager, at det vist vilde være overmaade heldigt, om det ved Finanslovens Udarbejdelse klarere end hidtil af Posterne kunde komme til at fremgaa, om en vis Post er kalkulatorisk eller er et Maksimum, et bestemt Beløb, der ikke maa overstrides.

Jeg har endnu nogle Bemærkninger at gøre med Hensyn til de Poster, med Hensyn til hvilke jeg indstiller, at de ikke kunne passere, og som den ærede Ordfører har dvælet noget ved. Den første af disse, er den, der findes paa tredje og fjerde Side i Betænkningen Sp. 57 ff. og vedrører Bente- penge til to Officerer i det ophævede Gendarmerikorps, nemlig Oberstløjtnant la Cour og Kaptajn Krøsting. Den ærede Ordfører mente, at det var ganske klart, at disse to Officerer havde Ret til Bente- penge, fordi de vare ansatte af Kongen i et lovligt Embede, og at de derfor ogsaa maatte optages paa Finansloven. Men der er jo netop det, som vi fra denne Side af Tinget aldeles ikke kunne erkende. Vi kunne ikke erkende, at der lige til 1894 i April Maaned bestod en lovlig Institution, som hed Gendarmerikorps. Det var ikke lovlige Embedsmænd, og fordi man — den højtærede Krigsminister eller det ærede Ministerium — den Gang besluttede, at nu skulde Gendarmeriet bortfalde, er derved ikke noget lovligt Embede bortfaldet. Som Følge deraf er der ingen Personer, der have Ret til Bente- penge i den Anledning under Hæberaabelse af, at et lovligt Embede er bortfaldet. Den ærede Ordfører oplyste, at i det ny Finansaar skulde disse to Officerer have anlagt Sag mod Ministeriet og skulde ved Dom have faaet disse Bente- penge tilkendte. Mig er dette ikke bekendt, og jeg tvivler i alt Fald om, at det er en Højesteretsdom, og hvis det er en Underretsdom, saa kan den jo prøves ved Højesteret, og saa er det jo et Spørgsmaal, om Højesteret vil komme til samme Resultat (Koch: Det er en Hof- og Stadsretsdom.) Meget vel, saa kan den endnu appelleres til Højesteret, og det er da muligt, at Resultatet bliver et andet; men der ere jo vi i det hele taget inde paa de store Stridsspørgsmaal om Gyldigheden af de provisoriske Love. Min Mening er den, at en Lov af 1885 om Gendarmeri- korpsen har aldrig været lovligt givet, og det